

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jo Nesbø

Liliacul

Volumul I din seria Harry Hole

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

1 Sydney

Ceva nu era în regulă.

La început, ofițerul de la pașapoarte — o femeie — îi zâmbise:

— Care-i treaba, amice?

— Totu-i bine, mințise Harry Hole. Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când decolase de la Oslo via Londra și, după ce schimbase avionul în Bahrain, se alesese cu același loc de rahat de lângă ieșirea de urgență. Din motive de securitate, scaunul nu putea fi lăsat pe spate decât un pic și, până să ajungă la Singapore, șalele lui se făcuseră aproape terci.

Iar acum, fechia de la ghișcu nu mai zâmbea. Îi cerceta pașaportul cu un interes suspect. Greu de zis dacă fotografia sau numele lui o făcuseră, la început, să fie atât de bine dispusă.

— Cu afaceri?

Harry Hole nutrea bănuiala că ofițerii de la pașapoarte din mai toate colțurile lumii ar fi adăugat și un „domnule”, citise însă că genul ăsta de politețe formală nu era

foarte răspândit prin Australia. Nici nu conta de fapt, Harry nu era foarte obișnuit să călătorească în străinătate și nici snob — nu voia decât o cameră de hotel și un pat, cât mai rapid cu putință.

— Da, răspunse băitând darabana pe blatul ghișeului.

Și, în clipa aceea, buzele ei se pungiă, se făcură urâte și articulare, pe un ton apăsător:

— De ce nu există o viză în pașaportul dumneavoastră, domnule?

Inima îi stătu în loc, cum se întâmpla — invariabil — când simțea iz de catastrofă. Poate că „domnule“ era folosit doar când situația devenea gravă?

— Scuze, am uitat, băigui Harry căutându-se febril prin buzunarele interioare.

De ce nu-i putuseră lipi o viză specială în pașaport, cum făceau cu vizele standard? În spatele lui, la coadă, se auzea bâzâitul slab al unui casetofon portabil. Își dădu seama că e tovarășul lui de călătorie din avion. Cât durase drumul, ascultase aceeași casetă. De ce naiba nu-și amintea niciodată în ce buzunar își punea chestiile? Era o arșiță ca de iad, chiar dacă se făcuse în jur de zece seara. Harry simțea că începe să-l mănânce pielea capului.

Găsi documentul până la urmă și îl așeză pe ghișeu, simțindu-se nespun de ușurat.

— Polițist, deci?

Femeia de la pașapoarte ridică ochii din document și îl cercetă cu privirea, însă nu mai avea buzele strânse.

— Sper că n-au fost omorâte ceva blonde norvegiene?

— Păi... doar una, de fapt, răspunse Harry Hole.

Holul de la sosiri era plin de ghizi de la agenții turistice și de șoferi de limuzine care ridicau cartoane cu nume, însă nu se vedea niciun Hole scris pe niciăieri. Era pe cale să urce într-un taxi când un bărbat de culoare, îmbrăcat cu blugi spălăciți și cămașă hawaiiană, cu un nas neobișnuit de lat și cu păr negru și creț își făcu loc prin mulțimea purtătorilor de cartoane și se apropie cu pași mari de el.

— Domnu' Holy, presupun! declară triumfător.

Harry Hole își trecu în revistă opțiunile. Hotărâse să-și petreacă primele zile în Australia corectând pronunția numelui său de familie, pentru a nu fi confundat cu diverse despicături și orificii¹. Însă „domnul Holy“ era infinit mai preferabil.

— Andrew Kensington. Care-i treaba? rânji omul și întinse o mână enormă.

Îl strânse atât de tare, încât Hole avu impresia că-și băgase mâna într-un storcător de fructe.

— Bun venit la Sydney! Sper că ai avut un zbor plăcut, continuă cu evidentă sinceritate străinul, ca un ecou al anunțului însoțitor de zbor, făcut cu douăzeci de minute în urmă.

Apucă valiza ponosită a lui Harry și porni către ieșire fără să mai arunce vreo privire înapoi. Harry se ținu aproape.

— Lucrezi pentru poliția din Sydney? îl întreabă, încercând să înceapă o conversație.

— Chiar așa, amice. Așa că ai grijă!

Ușa batantă îl lovi pe Harry drept în nas, făcându-l să lăcrimeze de durere. Niciun moment umoristic de doi

¹ În engleză, *hole* înseamnă „gaură“. (N.L.)

bani n-ar fi putut începe mai aiurea. Își frecă nasul și înjură în norvegiană. Kensington îi aruncă o privire plină de înțelegere.

— Alc naibii uș, nu? zise.

Harry nu-i răspuse. Nu știa cum să reacționeze la genul ăsta de remarcă de la antipozi.

În parcare, Kensington descuie portbagajul unei Toyote mici, uzate, și îndesă acolo valiza.

— Vrei să conduci, amice? întrebă cu surprindere în glas.

Harry își dădu seama că se așezase pe locul șoferului. Firește, ce naiba, în Australia se conducea pe cealaltă parte a drumului. Însă locul de lângă șofer era atât de înșesat cu hârtii, casete și tot felul de gunoaie, că Harry preferă să se strecoare, cu ceva efort, în spate.

— Trebuie să fii aborigen, zise în timp ce leșeau pe autostradă.

— Se pare că nu poți fi dus de nas, domnu' polițist, răspuse Kensington, aruncând o privire scurtă în oglindă.

— În Norvegia vă spunem negri australieni.

Kensington rămase cu privirea ațintită în oglindă.

— Serios?

Harry începea să se simtă stânjenit.

— Ăă... voiam să zic că strămoșii tăi nu s-au numărat, evident, printre condamnații trimiși aici de Anglia, acum două sute de ani.

Voia să arate că știe câte ceva despre istoria țării.

— Așa-i, Holy. Strămoșii mei au venit un pic înaintea lor. Cu vreo patruzeci de mii de ani mai devreme, ca să fiu mai exact.

Zicând acestea, Kensington zâmbi larg în oglindă. Harry își făgădui să-și țină gura o vreme.

— Înțeleg. Spune-mi Harry.

— OK, Harry. Eu sunt Andrew.

Cât mai ținu drumul, Andrew fu cel care purtă greul conversației. Îl duse pe Harry spre King's Cross, trăncănind fără oprire: zona asta era cartierul roșu al Sydney-ului, centrul comerțului cu droguri și, în mare parte, sediul mai tuturor afacerilor dubioase din oraș. Unul din două scandaluri părea să aibă ceva de-a face cu vreun hotel ori local de striptease aflat în perimetrul acela de un kilometru pătrat.

— Am ajuns, zise brusc Andrew, trăgând mașina pe margine, apoi coborî și scoase din portbagaj valiza lui Harry. Ne vedem mâine, adăugă și, cât ai bate din palme, dispărură și el, și mașina.

Cu spatele înțepenit și cu un început de migrenă de la schimbarea de fus orar, Harry și valiza lui erau singuri acum pe trotuarul unui oraș care se lăuda cu o populație cam cât a întregii Norveгии, lângă splendidul Hotel Crescent. Numele era imprimat pe ușa de alături, lângă trei stele. Chestorul-șef al poliției din Oslo nu era o femeie recunoscută pentru generozitatea cu care asigura cazarea angajaților ei. Dar poate că n-avea să fie, până la urmă, chiar atât de rău. Mai mult ca sigur poliția beneficiase de o reducere pentru funcționari publici, iar camera era probabil cea mai mică din întregul hotel, își spuse Harry.

Și se dovedi că avusese dreptate.

2 Gap Park

Harry bătu șovăielnic la ușa șefului de la Serviciul Omoruri din Surry Hills.

— Intră, bubui o voce dinăuntru.

Un bărbat înalt și lat în spate, cu o burtă a cărei rotonjime era menită să impresioneze, stătea așezat lângă fereastră la un birou de stejar. Sprâncenele cărunte și stufoase îi lăneau în evidență sub claia de păr cam rărit, însă ochii săi ridați zâmbeau.

— Harry Holy din Oslo, Norvegia, domnule.

— la un loc, Holy. Tare proaspăt mai arăți pentru ora asta a dimineții. Sper că n-ai dat o raită prin prăvălia băieților de la Narcotice, zise cu un hohot de râs Neil McCormack.

— E de la diferența de fus orar. Sunt treaz din zori, de la patru, domnule, explică Harry.

— Sigur că da. Am glumit și eu. Am avut, vezi tu, un caz de corupție la nivel înalt cu vreo câțiva ani în urmă. Și au fost condamnați zece polițiști, printre altele pentru că-și vindeau droguri între ei. Au început să dea de bănuț

Liliacul

fiindcă vreo doi erau mereu în alertă — în priză non-stop. Nu-i, de fapt, nimic amuzant aici.

Chicoti satisfăcut, își puse ochelarii și se apucă de răsfoit hârtiile din fața lui.

— Așadar, ai fost trimis să colaborezi cu echipa noastră de anchetă la cazul lui Inger Holter, cetățeană norvegiană cu permis de lucru în Australia. O fată blondă, arătoasă, din ce văd în poze. Douăzeci și trei de ani, parcă.

Harry încuviință din cap. McCormack era serios acum.

— Găsită de patru pescari pe partea dinspre ocean a Golfului Watson — sau, ca să fiu mai exact, în Gap Park. Aproape dezbrăcată. Leziunile sugerează că ar fi fost violată înainte să fie strânsă de gât, însă nu s-au găsit urme de spermă. A fost dusă în pare mai târziu, în puterea nopții, și aruncată de pe faleză.

McCormack se strâmbă.

— Dacă vremea ar fi fost ceva mai aspră, valurile ar fi dus-o sigur de acolo, însă așa, a rămas prinsă între stânci până a fost găsită. Nu s-au descoperit, cum spuneam, urme de spermă, iar motivul e că vaginul i-a fost spintecat ca un pește, iar apa mării a spălat-o foarte bine. N-avem prin urmare nici vreo amprentă, deși am putut stabili cu aproximație ora decesului...

McCormack își scoase ochelarii și își trecu palma peste față.

— Dar nu avem un făptaș. Și ce naiba o să faci în privința asta, domnu' Holy?

Harry se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt.

— O să stai și-o să te uiți atent, în vreme ce noi punem laba pe nemernic. Pe parcurs, o să spui presei norvegiene ce treabă bună facem împreună — trebuie să ne

asigurăm că nu supărăm pe nimeni de la ambasada Norvegiei sau vreo rudă — dar, în principiu, o să te bucuri de vacanța asta și-o să-i trimiți o carte poștală dragei noastre chestor-șef. Ce mai face, apropo?

— Bine, din câte știu.

— O femeie pe cinste. Ți-a explicat, presupun, ce se așteaptă de la tine?

— Până la un punct. Fac parte dintr-o investi...

— Super. Poți să uiți de toate alea. Uite noile reguli. Numărul unu: de acum înainte, ascultă de mine și numai de mine. Numărul doi: nu participi la nimic dacă nu ți-am cerut cu. Și numărul trei: un pic dac-ai sărit calul, te-am trimis acasă cu primul avion.

Regulile fuseseră enumerate cu zâmbetul pe buze, însă mesajul era limpede: jos labele, ești aici în calitate de observator. Și-ar fi putut aduce fără probleme echipamentul de înot și-un aparat foto.

— Înțeleg că Inger Holter era un soi de vedetă TV în Norvegia?

— O vedetă mărunță, domnule. Acum câțiva ani a fost prezentatoarea unei emisiuni pentru copii. Cred că, înainte să pățească ce-a pățit, era pe cale să fie uitată cu totul.

— Mda, mi s-a spus că ziarele de pe la voi fac mare tam-tam în legătură cu omorul ăsta. Vreo două au și trimis reporteri aici. Le-am oferit ce-am avut și noi la dispoziție, adică nu mare lucru, așa că acuma o să se plictisească și-o să se care acasă. Ei nu știu de venirea ta. Îi au în grijă dădacele noastre, așa că n-o să trebuiască să ai de-a face cu ei.

— Mulțumesc pentru asta, domnule, zise Harry, care era cu adevărat recunoscător.

Gândul că un ziarist norvegian lihnit după senzațional își putea băga nasul în ciorba lui nu era tocmai unul îmbucurător.

— OK, Holy, o să fiu cinstit cu tine și-o să-ți spun care-i mersul. Asta mi s-a transmis de la guvernator, în termeni cât se poate de clari: consilierii noștri municipali ar vrea o rezolvare a cazului cât mai rapid cu putință. Ca de obicei, totul are de-a face cu politica și cu mălaiu'.

— Mălai?

— Păi da, s-a calculat că șomajul în Sydney o să crească cu mai bine de zece la sută anul ăsta, iar orașul are nevoie și de ultimul bănuș stors de la turiști. Acuși sunt și Jocurile Olimpice, în 2 000, iar numărul turiștilor din țările scandinave e în creștere. O crimă, mai ales una nerezolvată, nu-i chiar o reclamă bună pentru oraș, așa că facem ce putem. Am însărcinat cu acest caz o echipă de patru detectivi, plus că le-am dat acces prioritar la resursele poliției — computere, criminaliști, laboratoare. Și așa mai departe.

McCormack scoase o foaie de hârtie dintr-un vraf și o cercetă cu o încruntătură.

— Ar trebui, de fapt, să lucrezi cu Watkins, dar, de vreme ce l-ai cerut anume pe Kensington, nu văd de ce ți-aș refuza solicitarea.

— Domnule, din câte știu nu am...

— Kensington e băiat bun. Nu-s foarte mulți polițiști indigeni care să ajungă la nivelul lui.

— Nu?

McCormack ridică din umeri.

— Așa merg lucrurile. Bun, Holy, dacă mai e ceva, știi unde am bărlugul. Întrebări?

— Ăă... doar o formalitate, domnule. Mă întrebam dacă în țara asta „domnule“ este modul corect de adresare către un superior sau dacă nu e un pic prea...

— Formal? Rigid? Ba cred că e. Dar mie îmi place. Îmi amintește că de fapt eu sunt șeful șandramei ăsteia.

McCormack izbucni în râs și încheie întâlnirea cu o strângere de mână în stare să rupă oase.

— Ianuarie e sezonul turistic în Australia, explică Andrew, în vreme ce se strecurau prin traficul din zona portului Circular Quay. Toată lumea vine să vadă Opera din Sydney, se dă cu barca și admiră femeile de pe plaja Bondi. Păcat că ai de muncit.

Harry clătină din cap.

— Nu contează. Mă trec sudori reci când ajung prin zone pline de turiști.

Ieșiră pe New South Head Road, apoi Toyota acceleră, pormind către est, spre Golful Watson.

— Estul Sydney-ului nu e chiar ca mahalaua East End din Londra, explică Andrew, în timp ce treceau pe lângă un șir de case fițoase. Cartierul se cheamă Double Bay. Noi îi zicem Double Pay².

— Unde locuia Inger Holter?

— A stat cu iubitul ei în Newtown o vreme, apoi s-au despărțit și s-a mutat într-o garsonieră din Glebe.

— Iubitul?

Andrew ridică din umeri.

— E australian, inginer IT. S-au cunoscut acum doi ani, când a venit ea în vacanță aici. Are alibi pentru noaptea

² Joc de cuvinte: „Double Bay” (Golful Dublin) sună asemănător în engleză cu „Double Pay” (Plată Dublin). (N.L.)

crimei și nu-i tocmai prototipul unui criminal. Dar până la urmă... cine știe?

Parcară mai jos de Gap Park, unul dintre mulții plămâni verzi ai metropolei. Trepte abrupte de piatră duceau către suprafața bătută de briză a parcului, care se ridica peste Golful Watson la nord și peste Pacific spre est. Canicula îi izbi când deschiseră portierele. Andrew își puse niște ochelari mari de soare care-l duseră pe Harry cu gândul la imaginea unui rege relaxat al pornografiei. Colegul său australian purta azi, nu se știe de ce, un costum strâmt. Lui Harry i se păru că bărbatul cu piele neagră și umeri lași arată un pic comic atunci când acesta porni pe cărare înaintea lui, suind panta către priveliștea de sus.

Harry se uită în jur. Văzu către vest centrul orașului, cu Harbour Bridge, către nord plajele și iahturile din Golful Watson și, ceva mai departe, înverzitul Manly, suburbia din partea nordică a golfului. Către est, orizontul se curba într-un spectru larg de nuanțe albastrii. Povânișuri abrupte își coborau pantele către țarm, iar jos, în vale, valurile înspumate își sfârșeau lunga călătorie într-un crescendo bubuitor printre bolovani.

Harry simți că i se prelinge o picătură de sudoare printre omoplați. Căldura îi făcea pielea ca de găină.

— De aici poți vedea Pacificul, Harry. Următoarea oprire e Noua Zeelandă, la cam o mie două sute de mile marine, zise Andrew scuișând un gogoloi de flegmă.

Îl urmăriră cu privirea până ce fu spulberat de vânt.

— Mai bine că nu era vie când a fost aruncată, zise. Sigur s-a lovit de stânci până jos; când au găsit-o, avea hălci întregi de carne sfâșiată.

— La câte ore după deces a fost găsită?

Andrew făcu o grimasă.

— Legistul poliției a zis că la patruzeci și opt de ore. Doar că omul...

Își ridică o mână, îndreptând degetul mare spre gură. Harry dădu din cap în semn că înțelege. Doctorul, așadar, era un suflet însetat.

— Și te apucă scepticismul când cifrele-s prea rotunde?

— A fost găsită într-o dimineață de vineri, să zicem deci că a murit cândva în noaptea de miercuri.

— Ceva indicii?

— După cum vezi, mașinile pot să parcheze chiar la poalele stâncilor, iar zona nu e luminată noaptea și e mai degrabă pustie. Nu ne-a contactat niciun martor și, sincer să fiu, nici nu mă aștept la vreunul.

— Și-acum ce facem?

— Ce ne-a spus șefu': ne ducem la un restaurant și cheltuim un pic din bugetul local pentru distracție. Că doar ești, până la urmă, polițistul norvegian cel mai mare în grad pe o rază de trei mii de kilometri. Cel puțin.

Andrew și Harry stăteau la o masă cu față albă de pânză. Doyle's, un restaurant specializat în fructe de mare, se afla în capătul cel mai îndepărtat al Golfului Watson, cu doar o fâșie de nisip despărțindu-l de apele mării.

— Al naibii de frumos, așa-i? zise Andrew.

— Ca o carte poștală.

Un băiețel și o fetiță construiau castele de nisip în fața lor, având ca fundal albastrul intens al mării și dealurile de-un verde luxuriant, dincolo de care se profilau zgărie-norii metropolei.

Harry alege scoici și păstrăv tasmanian, Andrew ceru calcan australian, pește de care Harry, lucru destul de firesc, nu auzise în viața lui. Tot Andrew comandă și o

sticlă de Chardonnay Rosemount — „Nu prea merge cu ce-am luat de mâncare, dar e alb și nu-i rău deloc, la cât costă” —, părând un pic cam surprins când află că Harry nu pune alcool în gură.

— Ești pocăit sau ceva?

— Nu, nimic de genul, răspunse Harry.

Restaurantul era un vechi local de familie, considerat unul dintre cele mai bune din Sydney, îl informă Andrew. Fiind în plin sezon, birtul era plin ochi cu clienți, iar Harry presupuse că de aceea se dovedea atât de dificil să prinzi privirea chelnerilor.

— Chelnerii de pe-aici sunt ca planeta Pluto, zise Andrew. Orbitează pe la periferie și își fac apariția o dată la douăzeci de ani, dar și atunci sunt imposibil de zărit cu ochiul liber.

Harry, care nu găsea în el resurse pentru indignare, se lăsă pe speteaza scaunului cu un oftat mulțumit.

— Dar au mâncare excelentă, zise. Deci așa se explică de ce porți costum.

— Da și nu. Spațiul nu e tocmai conservator, cum vezi. Doar că-i mai bine pentru mine să nu port blugi și tricou în asemenea locuri. Din cauza felului în care arăt, trebuie să mă străduiesc mai mult.

— Ce vrei să spui?

Andrew îl privi țintă.

— Aborigenii nu au o poziție socială foarte înaltă în țara asta, cum o să-ți dai poate seama. Cu ani în urmă, englezii seriau acasă că băștinașii au o slăbiciune pentru alcool și pentru infracțiuni contra proprietății.

Harry asculta cu interes.

— Credeau că avem asta în gene. „Sunt buni doar ca să facă gălăgie suflând în bucăți lungi de lemn scobit

cărora le zic *didgeridoo*”, așa scria unul dintre ei pe-atunci. Ei bine, țara asta se laudă că a reușit să integreze câteva culturi într-o singură societate încheată. Dar încheată pentru cine? Problema — sau avantajul, depinde de perspectivă — e că nu mai prea vezi băștinași. Aborigenii de astăzi sunt aproape absenți din viața socială a Australiei, dacă nu pui la socoteală dezbaterea politică ce au de-a face cu interesele și cultura indigenă. Australianii se bat cu pumnul în piept că au acasă, atârinate pe pereți, lucrări de artă aborigenă. Noi,ăștia tucurii, suntem totuși bine reprezentați pe listele de asistați sociali, în statisticile despre sinucidere și infracționalitate. Dacă ești aborigen, șansele să nimeriști la închisoare sunt de douăzeci și șase de ori mai mari decât pentru australianul mediu. Rumege treaba asta, Harry Holy.

Andrew bău și restul de vin, lăsându-l pe Harry să rumege treaba. Și faptul că mâncase, probabil, cel mai bun pește din ultimii treizeci și doi de ani, adică din toată viața lui.

— Australia, totuși, nu e mai rasistă ca alte țări. Suntem, până la urmă, o națiune multiculturală cu oameni veniți să trăiască aici din toate colțurile lumii. Înseamnă doar că merită osteneala să te îmbraci la costum ori de câte ori ieși la un restaurant.

Harry încuviință iarăși cu o înclinare a capului. Nu mai era nimic de spus pe acel subiect.

— Inger Holter lucrează într-un bar, parcă?

— Da. The Albury din Oxford Street, Paddington. Mă gândeam să dăm o raită pe-acolo în seara asta.

— De ce nu chiar acum?

Pe Harry începuse să-l apuce bățul de la atâta relaxare.

— Fiindcă mai întâi trebuie să-i dăm binețe omului la care stătea cu chirie.

Pe neașteptate, Pluto se ivi pe firmament.